

Blonde krøller.

Jeg kikket ut mot havet. Det var kjempefint, svart og fredfullt. Jeg tittet på noen små, blonde piker som lekte på kanten. De hadde musefletter og rosa bobleklær, begge to. Så søtt, tenkte jeg og lo litt av jentene. Så fortsatte jeg å studere havet, båtene som vugget fra side til side, den stjerneklare himmelen... alt var så vakkert. Plutselig hørte jeg et hyl og et plask. Jeg knep øynene sammen, jeg ville virkelig ikke at det jeg trodde var sant. <<Amelia!>> ropte en pipete jentestemme gråtkvalt. <<Svøm, svøm!>> fortsatte hun. Små, hysteriske pust hørtes nedenifra. <<Jeg kan jo ikke å svømme, Rowie, jeg kan det ikke. Og hadde jeg kunnet, hadde det vært alt for kaldt for det!>> Den lille jenta på kanten, Rowie, så hjelpesløs og trist ut. Jeg måtte jo redde den søte lille piken som frøs fordervet i vannet. Hvor mye tid hadde hun igjen før hun gikk under? <<Trenger du hjelp.. ehm..>> Åh, søren. Hva het hun nå igjen? Jodie, Cloudie, Rowie! <<Rowie?>> Hun nikket og svelte. <<Pappa!>> skrek hun imens jeg gjorde meg klar i det lite fristende havet.

<<Jenta mi!>> hørte jeg en mannestemme skrike. Pappa, tenkte jeg og brukte mine siste krefter til å se ham. Til min store skuffelse sto en ukjent mann der. Han hadde rødt hår, bart, og var iført en brun frakk og lekre sko. I hendene holdt han noe. Hva? Noe hvitt, det så jeg. Noen blonde krøller hang ut av armene hans. Å nei, jeg hadde misslyktes! Den lille jenta var fortapt, og det var jeg også. Så svartnet det. Å, gud!

Marthe Eline Hardy